

ЯВЛЕНИЕ VIII.

Сжщитѣ безѣ Г-жа Николова.

Г-нъ Петровъ [*гледа прѣзъ прозореца*]. А, ето и моитѣ нѣща пристигнѣхъ! (*дѣцата се спущатъ на прозореца, Петровъ вика*). Носѣте, носѣте тука сандѣка, що е най отгорѣ; по-скоро.

ЯВЛЕНИЕ IX

Сжщитѣ и Мара.

Мара (*влиза съ сандѣка и се покланя на Петрова*). Къдѣ заповѣдате да го оставѣхъ?

Г-нъ Петровъ (*показва мѣсто*). Ето тукъ (*иска да го развѣрже*).

Мара. Моляхъ ви, Господарйю, защо сами се безпокоите, азъ защо съмъ? [*развѣрзва вѣжията, съ които е обвързанъ сандѣка*].

Г-нъ Петровъ (*като вижда, че Мара се мѣчи да поведи и развѣрзва сандѣка*). Почакай, той мѣчно се повдига. Какъ, трудно ли е?

Мара (*като свѣршва*). Никакъ, менъ ми не е трудно, когато помагамъ на добри господари.

Г-нъ Петровъ (*дава ѝ пари*). Вземи за труда си. Благодарѣхъ. Виждамъ, че ти обичашъ да се трудишъ.

Мара [*взима паритѣ*]. Нетрѣбваше, господарйю, вий сте гостенинъ. Благодарѣхъ [*застава до вратата*].

Г-нъ Петровъ (*отваря сандѣка, изважда кукла и ѣк подава на Тодорка*). Вземи, Тодорке, твоя подарѣкъ — една кукла; вижъ, може да си отваря и затваря очитѣ. [*Мара исплесква съ ржѣ*].

Тодорка. [*спуща се къмъ вуйча си*]. Благодарѣхъ; ахъ, колко е хубава! Милий ми вуйчо! (*цѣлува му рѣка и взима куклата*).